

КОЛЕДЕНЪ СЪНЪ.

Гошо подскочи въ леглото си и се пробуди.

— Кога ще се съмне, че да облѣка новитѣ си дрехи!

Въ стаята е тъмно, съвсемъ тъмно. Още спятъ: печката, топката на стола и играчкитѣ отъ елхата.

— Ай! кой гледа така страшно отъ закачалката! Дъ-тъ-ълъгъ, черъ и съ каква шапка на главата!

Гошо мушна по-скоро главичката си подъ юрганя.

— Сега вече не може да дойде!

Той се ослушва: нѣма никой.

— Данъ, данъ, данъ! Какъ страшно дрънка часовникътъ!

Гошо си измѣква полека главата и мижи да не го види онзи, страшниятъ, отъ закачалката.

Отваря се бавно едното оченце и гледа право въ кандилото. Гледа и се чуди, защо дѣдо Господъ — ту свѣтне. ту изгасне, а очитѣ му така мигатъ, мигатъ!

— Мамо, страшно ми е!

Никой не се обажда

— Ами, ако я е открадналъ — она черниятъ човѣкъ отъ закачалката?

Гошо се надига отъ леглото.

— Мяу, мяу, мяу! Какъ жално плаче наша Маца! Студене ѝ е.

Колко е лоша мама! Защо я пжди да спи на студено? Ами, ако настине! Какъ ли не се страхува Маца отъ черния човѣкъ!

Гошо гледа презъ прозореца дано види Маца.

— Какво е хубаво юрганчето на небето!

А пѣкъ очичкитѣ му какъ трепкатъ, трепкатъ! Само тѣ не спятъ. Какъ ли не имъ се доспива?

Ето и жълтия присмѣхулникъ изплава.

Кжде ли е ходилъ до сега?

— А-а-а! Той е гледалъ, какъ се ражда малктоо момче Христось.